

Rosenius' samlede skrifter

1.8

Kristendommens sjibbolet

”Og ingen kunne lære den sang uden de - - ” Åb. 14,3.

I Dommerbogens 12. kapitel fortælles om, hvorledes Jefta, Israels dommer og hærfører, efter at have overvundet ammoniterne måtte tage kampen på med efraimterne, fordi disse truede ham på livet, misfornøjede over, at de var gået glip af æren ved at være med i det sejrige slag. Jefta samlede da alle Gileads mænd, slog efraimterne og forhindrede dem i at vende tilbage til deres hjemsted ved at holde vadestederne over Jordan besat.

Når nu en af de efraimitiske flygtninge søgte at komme over Jordan, spurgte vagtposterne:

”Er du efraimit?” svarede han da nej, sagde de til ham: ”Sig sjibbolet!” Og når han da sagde sibbolet, fordi han ikke kunne udtale ordet rigtig, blev han hugget ned.

Denne fremmede accent i udtalen af et eneste ord kostede 42.000 efraimter livet. Af dette ene ord afhang liv og død.

Det frelste deres liv, der udtalte det rigtig, mens døden blev deres lod, der ikke var i stand til dette.

Således lyder historien om sjibbolet. Men har ikke også det åndelige Israel sit sjibbolet, sit ganske bestemte kendemærke, der gør det muligt at skelne mellem sand kristendom og al slags falsk åndelighed? Jo, lovet være Herrens navn! Gud har givet os et sjibbolet, så klart og tydeligt, at ingen behøver at være i tvivl. At få klarhed i denne sag er så vigtig, fordi menneskes meninger er mangfoldige, og frelses vej dog kun kan være en.

(s.146) Vel findes der mennesker, der er så sikre i deres sag, at de mener det overflødigt at tage den op til nøjere prøvelse og derfor kun skænker dette spørgsmål en ganske flygtig opmærksomhed. En sådan ligegyldighed er kun mulig, hvor man endnu ikke har fået øjnene op for sagens alvor. Den dag vil komme, da disse mennesker med glæde skulle give hele verden for at få klarhed over den vej, der af Gud selv er afstukket som den eneste, der fører til frelse. Om ikke før vil det blive brændende aktuelt – hvis de får tid og lejlighed til besindelse – når de skal ud på den sidste store rejse og står foran dødens mørke, hemmelighedsfulde flod. I en så alvorlig stund plejer dog mennesker at vækkes til eftertanke og spørge sig selv: Er du nu også en ret kristen? Din nådetid er ved at rinde ud, du står ved evighedens port, og snart skal du træde frem for din Gud. Er du vis på, at det er ”Guds sande nåde”, du står i? 1. Pet. 5,12. Har du vished om, at verdens dommer vil stille dig ved sin højre side blandt dem, der skal arve det evige liv, og ikke blandt dem, til hvem han skal sige: ”Gå bort fra mig, jeg kender jer ikke!”

Træffer disse spørgsmål os uforberedt, og deres alvor end yderligere understreges af dødens nærhed, bliver det med usikker og bævende stemme, vi må besvare dem. Det ville derfor være godt, om vi i tide søgte at få klarhed i en så vigtig sag.

Om vejen til frelse er meningerne stærkt delte, og enhver anser naturligvis sin mening for at være den rette. Som også Skriften siger:

”En mand holder al sin færd for ret, men Herren vejer hjerter.” Ordsp. 21,2. Vi ser jo, at ingen lever i større tryghed end den døde, forblindende verden, som mindst af alt har søgt efter sandheden. Og frejdigt og afgjort siger en:

”Gør blot ret imod alle og godt mod så mange, du kan, så forlanger Gud ikke mere. Han er jo mild og retfærdig.”

En anden siger:

”Min samvittighed er så god, som den kan være, jeg går til alters og lever et pænt og ordentligt liv, jeg tror også, ^(s.147) at Jesus har lidt og er død på korset, og fattes der mig noget – ingen er jo fuldkommen – så vil Gud nok tilgive mig det.”

Fra en tredje lyder det:

”Gud har set mine bønner og mine tårer i ensomme stunder, det er min trøst”

Og fra en fjerde:

”At Gud er min nådig, det siger mit hjerte mig, det er hans nådige førelse med mig et bevis på, og det har han selv på mere direkte vis sagt mig, f.eks. i drømme, så det har jeg ikke nødig at søge yderligere bekræftelse på.”

En femte tager det mere alvorligt og siger:

”Der skal andet og mere til: grundig vækkelse, sand bod, tro og helliggørelse – det er vejen.”

Men også disse alvorlige sjæle er indbefattet i Jesu ord, når han siger:

”Mange skal søge at komme ind gennem den snævre port og ikke formå det.” Luk. 13,24.

Og Paulus siger:

”Jeg giver dem det vidnesbyrd, at de er nidkære for Gud, men uden forståelse.” Rom. 10,2.

For en er den rette nådens orden af så afgørende betydning, at Kristus og hans fortjeneste bliver en bi-ting. En anden taler kun om tro, en tredje kun om gerninger. En fjerde gør frelsen afhængig af, om han ret føler sig sønderknust og dømt. En femte taler blot om at dø fra verden og sin egen vilje, om forsagelse, lutring og bøn. En sjette siger: ”Størst af alt er kærligheden. En vandring i Jesu fodspor – det er vejen”.

Og en syvende:

”Ånds og krafts bevis, det vil jeg regne for det afgørende: ”Herre, Herre, har jeg ikke profeteret ved dit navn, og har jeg ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har jeg ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?”

Så mange – og endnu flere – er de formentlige frelsesveje, som midt i kristenheden krydser hverandre. Vel findes der i de forskellige meninger, der fremsættes, meget værdifuldt, mange dyder og megen fromhed – noget, som ingen sand kristen bør foragte, men tværtimod stræbe alvorligt efter. Men det sjibbolet, der er det afgørende kendetegn, ligger ikke i nogen af disse bekendelser. Al denne åndelighed kan være lige så (s.148) fjern fra sand kristendom, som sjibbolet er forskellig fra sibbolet. Med alt dette, som i sig selv er godt, kan man på Herrens store dag risikere at få det svar:

”Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig.” Det er Herrens egne ord i Matt. 7,22-23:

”Mange skal sige til mig på hin dag: Herre, Herre! Har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn? Og da vil jeg sige dem rent

ud: Jeg har aldrig kendt jer, vig bort fra mig, I som øver uret”

De udtalelser, der i det foregående er lagt i munden på dem, der ad forskellige veje søger at vinde frelse, må ikke misforstås.

Det er ikke ord eller udtryk, der her spørges om, men om hjertets forhold til Gud. Jesus siger jo:

”Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med.” Matt. 12,34. At en måske kommer til at udtrykke sig ufuldstændigt eller uklart, forandrer ikke noget i hans virkelige stilling. Imidlertid findes der så megen falsk åndelighed og så megen frugtesløs stræben, at det vidner om en forfærdelig ligegyldighed for sin sjæl ikke at sætte alt ind på at få klarhed over, hvor den rette vej går.

I Luk. 13,24 siger Jesus de overraskende ord:

”Mange, siger jeg jer, skal søge at komme ind gennem den snævre port og ikke formå det.”

”Hvorfor”, spørger Luther, ”skal de ikke formå det?” Uden tvivl, fordi de ikke ved, hvilken port der er den snævre.” I Matt. 22, fremstiller Jesus himmeriget under billede af et bryllup og skildrer, hvorledes en af dem, der var med i bryllupssalen, blev kastet ud i mørket udenfor. Og i Matt. 25, læser vi om, hvorledes frem af de to jomfruer, der gik ud for at gå brudgommen i møde, blev lukket ude fra brylluppet.

Når den milde frelser selv taler et så alvorligt sprog, må faren visselig være stor. Da sømmer det sig mindst af alt for os at være så selvsikre, at vi anser en revision af vor kristendom for at være overflødig. Hjertet er jo en underfundig og bedragelig ting, og

djævelen har fra tidernes begyndelse med slangens listighed^(s.149) søgt at forføre, om det var muligt, også de udvalgte.

Desuden er sagen for vigtig til at omgås letsindigt med. Det er jo vor evige frelse eller evige fortabelse, det gælder.

Al tale om, at man bør være så kærlig og hensynsfuld, at man aldrig skulle drage menneskers gudsforhold i tvivl, er en misforståelse. Hvad hjælper kærlighed og hensynsfuldhed, når faren dog er en kendsgerning? Det var vel heller ikke af mangel på kærlighed, at Jesus talte, som han gjorde, eller at Paulus havde ”en stor sorg og en uafslædig kummer i sit hjerte” og kunne ønske selv at være bandlyst fra Kristus, om han derved kunne gavne sine brødre. Og han taler dog om mennesker, som ”jagede efter en lov, der kunne føre til retfærdighed” og var ”nidkære for Gud.” Rom. 9 og 10.

Nej – den rette kærlighed ser mere på, hvad der kan gavne, end på, hvad der kan behage. En underlig kærlighed ville det da også være, om, for ikke at forstyrre øjeblikkets idyl, lovede dem liv og salighed, som var hjemfaldne til den evige død.

Det var utænkeligt, at Gud, som forudså alle de forskellige meninger, der ville opstå om den rette opfattelse af, hvad der er kristendommens hovedsag og hemmelighed, ikke skulle have givet os et ”sjibbolet”, hvorved det er muligt at skelne mellem sand kristendom og vildfarelser af forskellige slags. Og det kendemærke, han har givet os, er tydeligt nok. Enhver, som har fundet sandheden, og som har øjne at se med, finder det overalt i Skriften. Det, der er al sand kristendoms kendemærke er, at Kristus er blevet hjertets alt i alle. Den er en sand kristen, som med sandhed kan gøre Paulus ord til sine:

”Det, der engang var mig fordele, har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab og skarn i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre. - Jeg

døde. Men Kristus lever i mig, og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig. - Jeg vil ikke vide af noget andet end Jesus Kristus, og det som korsfæstet.”

(s.150) Johannes trækker skellet efter de samme linjer.

”Den, som har Sønnen, har livet,” siger han, ”den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet – thi livet er i Guds Søn.”
1. Johs. 5,11-12.

Det, der her skal siges, er derfor intet nyt for de troende, men det er dem en glæde stadig på ny at fordybe sig i det, der er sand kristendoms hemmelighed og kendetegn, og tillige at se dette fremstillet som et ”sjibbolet”, alle selvsikre til alvorlig selvprøvelse.

Hvis der virkelig i Skriften tales om noget, som kun et bestemt folk kan lære, vil det ikke være vanskeligt at udpege dem, der hører til dette folk. Og det gør der. ”De synger en ny sang foran tronen,” læser vi i Åb. 14:

” - og ingen kunne lære den sang uden de hundrede og fire og fyrretyve tusinde, som er løskøbt fra jorden.”

Ligesom sjibbolet var det kendetegn, der gjorde det muligt at afgøre, om en mand var gileadit eller efraimit, fordi ingen efraimit kunne udtale ordet rigtig, således er ”den nye sang” det sjibbolet, der kendetegner de besejlede. Og denne sang som ingen uden de kunne lære, var sangen om Lammet.

”Du blev slagtet, og med dit blod har du til Gud købt mennesker af alle stammer og tungemål og folk og folkeslag.”

Er da denne sang om Lammets fortjenester og genløsningen ved dets blod noget så specielt, at ikke enhver skulle kunne synge den? Det burde dog være almindelig anerkendt som det største og prisværdigste i himmel og på jord.

Viden og anerkendelse slår imidlertid ikke til. Og en bekendelse, der kun sker med munden og ikke af hjertet, lige så lidt.

Den, der ikke med forsæt vil bedrage sig selv, må finde ind til Skriftens mening, når den i denne forbindelse taler om at synge. Det er en ganske bestemt sang, det drejer sig om, en sang, som ingen uden de besejlede kunne lære.

Overalt i Bibelen, men særlig i Salmernes bog og hos Profeterne er sangen uløselig knyttet sammen med glæde og tak.

(s.151) Hvad hjertet er fyldt af, finder udløsning i sang, og sangens tema vil derfor altid være det, der er hjertets højeste glæde og største skat. Blegner derimod glæden, forstummer også sangen.

I Salme 106,12 læser vi:

”Da troede de på hans ord og sang en sang til hans pris.”

Og i Esajas 30,39:

”Sang skal der være os jer som i natten, når højtid går ind, en hjertets glæde, som en vandring til fløjte mod Herrens bjerg.”

I Salme 137 hedder det derimod:

”Ved Babels floder der sad vi og græd – vi hængte vore harper i landets pile – hvor kan vi synge Herrens sange på fremmed grund?”

Og i Jeremias 48,33:

”Glæde og jubel er svundet fra frugthaven og Moabs land.”

”Er nogen vel til mode, skal han synge lovsange,” siger Jakob i Jak. 5,13.

Kort sagt: et syngende hjerte er i Skriften et lykkeligt og glad hjerte. Lige gyldige ting tolkes aldrig i sang.

Sangen giver udtryk for det, der fylder og behersker, og i sangen lægger man alt det bedste, man ved.

”Min styrke og lovsang er Herren, han blev mig til frelse,” synger salmisten. Salme 118,14.

Det er da klart, at den nye sang, sangen om Lammet, må synges ikke blot med læberne, men vælde frem af et hjerte, der har sit alt i ham, til hvis pris sangen lyder. ”Mit hjerte svulmer af liflige ord,” siger David, ”jeg kvæder mit kvad til kongens pris. - Han drog mig op af den brusende grav, af det skidne dynd – en ny sang lagde han i min mund.” Salme 45,2; Salme 40,3-4.

”Mit hjerte svulmer” - det er det første, vi skal mærke os, når det gælder ”den nye sang.”

For det andet: Det er om Lammets fortjeneste alene og ikke om Guds mangehånde velgerninger i øvrigt, at sangen lyder. Den beseglede skare på Zions bjerg kender udmærket godt alle Guds vældige og vidunderlige gerninger. De kender ham som skaberen og som den, der opretholder det skabte, og de kender i særdeleshed Helligåndens dyrebare gave og betydningsfulde gerning ^(s.152) i menneskers hjerter, men det er ikke derom, de synger.

”Den nye sang” er en sang til Lammets ære alene. Det er samme sag, som når Paulus siger, at han ikke vil vide af noget andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet. I ham finder hjertet alt, hvad det behøver for at få stillet sit dybeste behov. På det sonoffer, der blev bragt på Golgata, bygger det sit håb og sin tro.

Er det ikke netop dette, der overalt i Guds ord opstilles som kendetegn på den sande tro? At vi ikke søger vort trøst i noget hos os selv, ikke engang i det, der er virket i os af Guds Ånd. Ikke i vor tro, langt mindre i troens frugter:
 kærlighed, gudsfrygt osv, men ene og alene i Kristi legemes offer. Om denne tro taler Jesus selv i Johs. 6, når han siger:

”Mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik”

Derfor kedes de rette kristne derpå, at Lammet, som blev slagtet og med sit blod har købt dem til Gud, er det eneste, der fuldt ud kan tilfredsstille dem. Intet af det, de selv kan præstere, og intet af det, Ånden har virket i dem, hvor skønt og godt det så end

er, kan sidestilles med dette.

”Ingen kunne lære den sang” osv. Disse mærkelige ord giver os et mægtigt udtryk af sagens alvor. Vi forstår, det er ikke nok, at vi med munden bekender og højlydt forsikrer, at vi i Kristus har vor eneste trøst. Det er hjertets stilling, der spørges om. Om vi i vor dødsstund, drevet af nøden, skynder os at bekende Kristus, hjælper det os ikke til at dø saligt, hvis ikke hjertet er med i det. Det er klart, at der her ikke er tale om tro og bekendelse, som hvem som helst kan få bragt i stand, men om noget, der ved Guds nåde er virket i os af hans ånd. Både selve sagen og udtryksmåden er den samme, som når Herren i Jer. 31,33-34 taler om den nye pagts børn og siger, at ven skal ikke mere lære sin ven eller broder sin broder og sige: Kend Herren! Men Herren skal selv give sin lov i deres indre og skrive ^(s.153) den på deres hjerter.

Eller som Jesus udtrykker det i Johs. 6,45:

”De skal alle være oplært af Gud”

At tro historien om Kristus og hans forsoning, at føre en hvad formen angår, velklingende bekendelse, ja profetere i Herrens navn, det er der mange, som ikke hører til den beseglede skare, der er i stand til. Det er noget, den ene broder kan lære den anden, og derfor intet sikkert kendetegn på dem, der skal stå frelst foran Lammets trone. Men virkelig at have sin trøst og sin fred i Kristus alene og finde al sin glæde i ham, det er ikke noget, man kan tage af sig selv. Dertil kræves at nyt hjerte, og det kan kun Gud ved sit ord og sin ånd skabe i os. Hjertet lader sig ikke tvinge, det går sin egen vej. ”At ville formå et menneske, som endnu ikke er kommet til tro på Kristus, til at glæde sig i Herren, er ligeså frugtesløst som at ville formå sne og is til at brænde,” siger Luther.

Nej – hjertet går sin egen vej, og som det er, således handler det. Her hjælper ikke mindre end en ny fødsel. En ny skabning må fremstå.

Men er hjertet således blevet nyt, bliver der også lagt en ny sang i vor mund, thi, ”hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med,” siger Jesus. Det, man nu taler, taler man ikke, fordi man føler sig forpligtet til det, om man vil anses for at være en ret kisten, men frivilligt og med glæde. Der er sket det, David taler om, når han siger:

”Jeg troede, derfor talte jeg. Herren drog mig op af den brusende grav, af det skidne dynd, og lagde en ny sang i min mund.”

Da lyder bekendelsen af Kristis på en glad og barnlig måde. Frit og naturligt tales der om nåden og retfærdigheden i ham, om troen, om syndernes forladelse og om den rette vej til livet. Sniger kulde sig ind, eller det, der før var klart, for en tid bliver dunkelt, er forholdet dog dybest set det samme. Og stadig på ny vender man tilbage til samme tema, så det for udeforstående ligefrem kan synes ensformigt.

Hvad selve indholdet af vidnesbyrdet angår, er der egentlig intet nyt, for så vidt man også tidligere har holdt sig til den ^(s.154) rette lære. Det er hjertets forhold til mundens bekendelse, der er blevet nyt.

For dem, der ikke selv har fået det nye sind, vil det altid være en gåde, at mennesker, der bekender sig som kristne og tilsyneladende stiler mod same mål, dog er så forskellige. Men det er ”sjibbolet”, der gør forskellen. Det kunne efraimterne ikke forstå. For dem synes sjibbolet og sibbolet at være et og det samme. Men ”ikke alle de, der stammer fra Israel, er virkelige israelitter,” siger Paulus. Det glæder også her, og det er deri, hemmeligheden ligger.

I en by levede to brødre, der var hinanden så lig, som to mennesker af naturen kan være. De havde nydt samme opdragelse, var blevet undervist af de samme lærere og havde læst de samme bøger. Da de blev vakt til bekymring for deres sjæls frelse, skete det også samtidigt. De trak sig nu tilbage fra verdens levevis og tommer glæder, sluttede sig til ligesindede mennesker i byen, læste flittigt i Guds ord og

stræbte alvorligt efter at blive sande kristne.

Men trods den tilfredsstillelse, som omgangen med Guds ord og Guds folk skænkede dem, følte de ofte i deres indre en gnavende uro i bevidstheden om visse synder, som det ikke helt ville lykkes dem at aflægge. Dog trøstede de sig selv og hinanden med, at ingen kristen var vel fuldkommen, hver havde sine fejl, og når Gud så deres ærlige vilje, ville han nok for Kristi skyld være dem nådig. Talte nogen med dem om Kristi forsoning og retfærdiggørelsen ved tro, gav de straks deres bifald dertil og var selv i stand til at tilføje en sand og rigtig bemærkning derom. Desuden deltog de med glæde i missions og afholdsarbejde og forskellig anden religiøs virksomhed.

På den måde gik der 6 år. Da skete det, mens den ældre broder i nogle dage var bortrejst, at den yngste en aften sad og læste i Bibelen. Og nu var frelsens dag oprundet for ham.

Han standsede undrende ved 2. Kor. 5,15:

(s.155) ”En er død i alles sted, altså er alle døde.” Hvad kunne det dog betyde?

Vers 19 og 21 kastede lys over gåden, og dette lys fyldte hans sjæl med en fred og en glæde, han aldrig før havde kendt. Han så, hvad han aldrig før havde set, at der er rådet bod på syndefaldet derved, at Kristus, gjort til synd for os, er død i alles sted, således at vi i Guds øjne alle er døde i ham.

Straks begyndte han med barnets fortrolighed at takke og prise sin frelser og kunne heller ikke over for sine omgivelser tie med den vidunderlige opdagelse, han havde gjort.

Da nu den ældste broder kom hjem fra sin rejse, bemærkede han straks forandringen i sin broderes ansigtsudtryk. Den hilsen, han blev mødt med, bragte ham også til at studse. Han forstod, der var sket noget usædvanligt, og spurgte broderen, hvorfor han

var så glad.

”Jo,” svarede denne, ”først nu har jeg set Guds herlighed i Kristus. En er død i alles sted, altså er alle døde. Den, som ikke kendte til synd, har Gud gjort til synd for os. Vi er alle døde i Kristus og har i ham opfyldt alle lovens krav. Gennem hans sår har jeg nu fundet lægedom for alt det, du ved, der stadig pinte mig.”

Broderen stod et øjeblik i tavs forundring. ”Har du da aldrig før vidst dette?” spurgte han så. ”Har du da vidst det, men aldrig glædet dig over det?” lød svaret. ”Vi har nok på en måde vidst det, men hvorfor har det aldrig fyldt vore hjerter med fryd?”

”At tro og at tro kan være to vidt forskellige ting,” føjede han forklarende til, da han ikke fik noget svar.

Fra denne stund var der en mærkbar forskel på disse to brødre, der ellers var hinanden så lig. Den yngste kunne aldrig blive træt af at berømme Kristi værk på Golgata. Der var virkelig blevet lagt en ny sang i hans mund. Han regnede alt for skade og skarn mod dette langt højere at kende Jesus Kristus, sin Herre. Dette gjorde ham ikke ligegyldig for praktisk gudsfrygt, bøn, ydmyghed, kærlighed og selvfornægtelse. Tværtimod!^(s. 156) Han blev endnu mere varm og nidkær end før, men drivkraften i det alt sammen var Kristi kærlighed.

Den ældre broder derimod blev efterhånden mere og mere uinteresseret og skeptisk, lovbunden, stiv og død.

Mere behøves ikke for at forklare, hvori den sande kristendoms hemmelighed består. Over for dette må nu enhver først og fremmest prøve sin egen kristendom og takke sin Gud, hvis lyset er gået op for ham. På samme tid vil også hans evne til at bedømme forskellig slags åndelighed udvikles. Da gælder det om, at han i sin kærlighed ikke blot handler med visdom og forsigtighed, men også midt i sin

forsigtighed opflammes til nidkærhed. Blandt dem, som endnu ikke har fundet sandheden og er kommet til liv i Gud, findes dog mange, som engang vil nå dertil. Ganske særlig, hvis alle kristne med kærlighed og takt ville vise dem den rette vej.

”Sjibboletet” er altså Kristus, Han er det ”tegn, som skal modsiges, så at mange hjertes tanker skal blive åbenbaret.” Luk. 2,35.

Han er ”en duft af liv til liv” eller ”af død til død”. 2. Kor. 2,16.

Ja, Skriften kalder ham en ”kostelig hjørnestein” for dem, som tror, men ”en anstødssten og en klippe til fald” for dem, som ikke vil tro, så at ”mange iblandt dem skal snuble, falde og kvæstes, fanges og hildes.”

Esajas 28,16; Esajas 8,14-15.

Og Jesu egne ord:

”Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med” vil altid stå ved magt.

Det samme gælder Paulus vidnesbyrd i 2. Kor. 4,13:

”Og da vi har den samme troens ånd som i skriftordet: Jeg troede, derfor talte jeg,” så tror vi også, og derfor taler vi også.”

Sagt i korthed til slut: Nogle lægger vind på sønderknuselse og alvor, andre holder på kærlighed og ydmyghed og andre igen taler om at fornægte sig selv og tage afstand fra verden. Alt dette er udmærket og langt fra uden værdi, men det er ikke livet. Højt kan det tjene som forberedelse til at få livet i eje. ^(s.157) Blandt den beseglede skare

skal sikkert findes dem, der vil sige:

Også jeg har engang stræbt efter alt dette, men hvor alvorligt jeg end stræbte, mærkede jeg Herrens øjne, gennemtrængende som ildsluger, hvile på mig. Jeg forstod, at for ham var ikke engang himlene rene, og at Gud dømmer på et helt andet grundlag end mennesker. Og jeg døde, men Kristus blev mig liv. Han er nu min styrke og min lovsang, og for hans skyld har jeg lidt tab på alt og regner det for skarn. Herren har lagt en ny sang i min mund:

”Du blev slagtet og har med dit blod købt os til Gud” Dig være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder! Amen.

29. juni 2005

(revideret: 2012 / 2017)

RoseniusNet.dk